

Torben Dihmer satte just ikke stor Pris paa ham. Der var saa meget ved Manden, der bød ham imod. Men for at høre, hvad Kirken for Tiden mente at vide om et tilkommende Liv, havde han engang sendt ham Bud, og de to Barndomsvenner havde siden haft flere lange Samtaler om religiøse Materier, uden at der dog havde aabenbaret sig nogen frelsende Himmelstige for ham over det mørke Jordhul, som hans syge Tanker Dag og Nat kresede om.

Bittert for ham var det ogsaa, at der heller ikke paa denne Side af Graven skulde blive andet tilbage af ham end et tvivlsomt Minde. Han havde været saa sorgløs for sin Fremtid, saa overtroisk sikker paa sin Bestemmelse, og nu sad han her og maatte dø med to tomme Hænder. Det havde staaet skrevet i Stjernerne den Time, da hans Mor fødte ham til Verden, at hans Liv skulde fare hen og slettes ud som en Bølge uden at efterlade mindste Spor.

Endnu spaserede han daglig en lille Tur i Parken sammen med sin Plejerske, den gamle Søster Barbara, til hvis Skulder han støttede sig, naar de var paa Vejen op eller ned ad den høje Hovedtrappe. Paa solvarme Dage kunde han undertiden vove sig helt ud til Ledet ved Stakkepladsen for at se paa Høvederne, naar de blev drevet hjem i Stalden.

Arbejdsfolkene hilste ham med Frygt i Blikket. Han pintes selv skrækkeligt af det Abespil, Sygdommen havde drevet med hans Udseende; og da han troede Forvrængningen grellere, end den i Virkeligheden var, holdtes Portene paa Favsingholm lukkede for alle Fremmede. Han vilde ingen se.

Den før saa omgængelige Mand havde i det hele forandret sig meget. Han kunde have de urimeligste Indfald. Snart fandt han paa, at han ikke vilde spise, snart, at han ikke vilde vaske sig. „Til Kirkegaardsrotterne kan jeg vel være køn nok,“ mumlede han. Han lod Haar og Skæg vokse ud, indtil det strittede omkring ham som Tjørneris og nu var begyndt at visne og falde af.

Paa samme Maade fandt han en trodsig Tilfredsstillelse ved at give alt paa Gaarden til Pris for Opløsning og Forfald. „Lad